

De aannemers zelf melden dat uitstel van het verbod zorgt voor een rem op innovatie. De tegenstanders van een verbod wijzen op de sterk stijgende kosten van beheer

De Wet van Goudvis

Als je wat langer meeloopt in deze markt krijg je wel eens een *AHA-Erlebnis*. Bijvoorbeeld vorige week tijdens een bijeenkomst over de Green Deal Sport. De terechte ambitie bestaat om sportterreinen en golfbanen via een zogenaamde *integrated Pest Management (IPM)* methode te onderhouden. Ik zeg terecht, niet omdat ik er van overtuigd ben dat chemie per definitie zoveel slechter is dan niet-chemisch, maar omdat de hedendaagse consument dat nu eenmaal verwacht. Natuurlijk is dat hypocriet. We eten (bijna) allemaal groentes en fruit waarbij chemie is toegepast, maar verbieden dat wel op een sportveld waarvan we het gras meestal niet zullen eten. Maar het zal steeds lastiger worden om dit uit te leggen aan de achterban. Bijzonder in de discussie over chemie is dat de aannemerij juist voor een strikte uitleg en tegen chemie is.

Geen doel op zich, maar een hulpmiddel om groen in onze steden te versterken en de politiek ervan te overtuigen de portemonnee te trekken

Twee argumenten worden daarbij van stal gehaald. De aannemers zelf melden dat uitstel van het verbod zorgt voor een rem op innovatie. De tegenstanders van een verbod wijzen op de sterk stijgende kosten van beheer. U weet al waar ik naar toe wil. Exact hetzelfde gebeurde een paar jaar geleden toen chemisch onkruidbeheer op bestrating in de ban werd

gedaan. Aannemers riepen toen in koor dat de kosten van niet-chemisch hetzelfde zouden zijn als van chemisch. De werkelijkheid bleek anders. Begrijp me goed: Van mij krijgt u geen pleidooi om weer met Roundup aan de slag te gaan. Dat lijkt mij een gelopen race.

Ongeveer dezelfde *AHA-Erlebnis*. –en deze is ernstiger– had ik recent bij de introductie van I-Tree. De Amerikaanse software-module om de waarde van groen en de waarde van bomen inzichtelijk te maken. Wij schreven ons eerste artikel over I-Tree in 2008. Dus ver voordat deze waarderingsmethodiek in de mode kwam. Ook voor I-Tree geldt dat er geen grotere voorstander is voor iets dergelijks dan ondergetekende. Maar ik ben altijd bang voor wat ik de Wet Van Goudvis noem. We verzinnen of importeren iets bijzonders. Er wordt dan heel veel geld en aandacht gestoken in de implementatie van de methode. Maar na één rondje in de kom zijn we dat allemaal weer vergeten en verzinnen we weer iets nieuws. I-Tree was één of twee rondjes in de kom geleden een belangrijk ding en dat is nu weer grotendeels vergeten. Dat is jammer: beide methodieken zijn geen doel op zich, maar een hulpmiddel om groen in onze steden te versterken en de politiek ervan te overtuigen de portemonnee te trekken en te investeren in een groene leefomgeving.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.stad-en-groen.nl/article/29676/de-wet-van-goudvis